

Arrest

nr. 183 922 van 16 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat L. VERHEYEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 juli 2016.

1.3. Op 13 september 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 19 juni 1990 in Bagdad Al Jamila (Centraal-Irak) bent geboren. U groeide op in het ouderlijk huis in dezelfde wijk. U liep school tot het zesde middelbaar maar behaalde uw diploma niet. Na uw schooltijd verdiende u de kost als installateur van veiligheidscamera's en als taxichauffeur. Omstreeks 2014 begon u een eigen winkel in tweedehandskledij. U huurde in Al Jamila een winkelpand van een zekere A.(...) H.(...).

In het najaar van 2014 reisde u als toerist naar Turkije. Elf dagen later keerde u terug naar Bagdad.

Uw vader, S.(...) A.(...) K.(...), werkte als geldwisselaar in de Kifah-wijk. Hij had geen kantoor en verplaatste zich per motor tussen zijn klanten. Als gevolg van zijn werk had hij steeds een grote som geld op zak. Op 3 juli 2016 werd u 's avonds opgebeld door uw moeder. Ze vertelde dat uw vader nog niet thuis was, wat niet zijn gewoonte was. Bovendien beantwoordde hij zijn telefoon niet. U probeerde uw vader te bereiken maar u kreeg hem niet aan de lijn. Dit wekte uw achterdocht en u besloot naar huis te gaan. Daar probeerde u nogmaals tevergeefs uw vader aan de lijn te krijgen. Uiteindelijk besloot u uw vader te zoeken in de Kifah-wijk. Daar aangekomen zag u dat alle winkels gesloten waren en dat er geen spoor was van uw vader. U vreesde dat uw vader bij een ongeval betrokken was of dat hij misschien gearresteerd was, en besloot hem te zoeken in het Al Kindi-ziekenhuis en het Al Nahda-politiekantoor. Ook daar ving u bot. Vervolgens deed u navraag bij andere hospitalen en politiekantoren, waaronder het Al Karama-politiekantoor en het Al Qadisiya-hospitaal. Ten langen leste keerde u terug naar huis, in de hoop dat uw vader u zou contacteren.

De dag erna, op 4 juli 2015, deed u op voorspraak van uw moeder aangifte in het Al Karama-politiekantoor. U kreeg er te horen dat u een getuige moest hebben, waarop u uw buurman A.(...) W.(...) oppikte en samen met hem aangifte deed. Nadien ging u opnieuw naar de Kifah-wijk. Op een gegeven moment zag u A.(...) Q.(...) A.(...), een vriend en zakenpartner van uw vader. Hij zei dat hij uw vader niet had gezien en u zette uw zoektocht verder. Bij één van de cafés zag u plots de motor van uw vader. De eigenaar vertelde dat uw vader de dag voordien, rond een uur of vier of vijf, het café had bezocht en wat later was vertrokken. Hij had zijn motor bij het café achtergelaten met de belofte die nadien weer op te halen. Toen dat niet het geval bleek had de café-eigenaar de motor na sluitingstijd in het café gezet. Het café lag in een steegje en u bedacht dat er misschien veiligheidscamera's waren die beelden hadden van uw vader. Eén van de omliggende supermarkten had inderdaad een veiligheidscamera en u vroeg de uitbater of u de beelden kon bekijken. Hij weigerde maar nadat u smeekte en hem de situatie uitlegde, gaf hij toe. U bekeek de bewakingsbeelden en zag dat uw vader de dag voordien om 16u17 met twee personen uit de steeg was gelopen. Eén van de personen was zijn vriend A.(...) Q.(...) A.(...). U was geschokt omdat A.(...) Q.(...) A.(...) had gezegd dat hij uw vader niet had gezien. Vervolgens ging u naar huis en vertelde uw moeder wat er was gebeurd. Ze vroeg de nieuwe informatie aan de politie te melden.

De volgende dag, op 5 juli 2015, ging u opnieuw naar het politiekantoor van Al Karama. U speelde de informatie door aan naqib ('kapitein') U.(...) maar die zei dat hij niet gemachtigd was om de bewakingsbeelden op te vragen. Hij zei dat u hem wel een kopie kon bezorgen. U keerde daarom terug naar de supermarkt en vroeg een kopie van de beelden. De winkeleigenaar vertelde echter dat het apparaat niet meer werkte en dat alle opnames gewist waren. U drong aan maar zonder resultaat. Uit de reactie van de winkeleigenaar leidde u af dat hij door iemand onder druk was gezet. Vervolgens keerde u terug naar het politiekantoor en legde uit wat er was gebeurd. De officier zei dat u de piste van de video-opname moest verlaten en dat hij het telefoonverkeer van uw vader zou nagaan. U keerde terug naar huis en in de dagen die volgden bleef u uw vader zoeken. U zocht onder andere in de wijk waar uw vader werkte, het ziekenhuis, het mortuarium, en het forensisch instituut. De situatie bleef ongewijzigd tot 9 augustus 2015, het moment waarop u door 'naqib' U.(...) werd gecontacteerd. Hij vertelde dat uit het telefoonverkeer van uw vader bleek dat hij op 3 juli met A.(...) Q.(...) A.(...) had gebeld via de zendmast in Al Kifah. Dit toonde aan dat er die dag effectief contact was tussen A.(...) en uw vader. Naqib U.(...) beloofde dat hij het dossier aan de rechtercommissaris zou overmaken. De volgende dag, op 10 augustus 2015, ging u naar de rechtbank van Mudafar (Al Qanaat) en legde er onder eed uw verklaringen af. Nog dezelfde dag belde naqib U.(...) u op en vertelde dat er een arrestatiebevel tegen A.(...) Q.(...) A.(...) was uitgevaardigd. In de namiddag werd u onderweg naar huis opgebeld via het telefoonnummer van uw vader. U dacht dat u uw vader aan de lijn had en vroeg waar hij was. Het was echter A.(...) Q.(...) A.(...) die antwoordde. Hij zei dat u moest stoppen met uw gedoe, anders zou u verdwijnen zoals uw vader. Nadien verbrak hij het gesprek. U was in paniek en vermoedde dat A.(...) tot een militie, vermoedelijk 'Hashd Al Shaabi', behoorde. U belde uw moeder,

zei dat ze de belangrijkste spullen moest pakken, en dat ze met de taxi naar de Al Qanaat-sstraat moest. Ze deed wat u vroeg, jullie ontmoetten elkaar in de Al Qanaat-sstraat, en jullie reden naar uw tante A.(...) Z.(...) H.(...) in Al Dora. Wat later werd u gebeld door A.(...) H.(...), de eigenaar van uw winkelpand. Hij vertelde dat uw winkel in brand was gestoken en dat de slogan "Gezocht door Hashd Al Shaabi" op het gebouw was achtergelaten.

In de dagen die volgden bleef u binnen. U voelde zich onveilig omdat Hashd Al Shaabi geregeld huiszoekingen deed en u besloot Irak te verlaten. Een van uw vrienden boekte u een vliegticket met vertrek op 16 augustus 2015.

U liet zich op 16 augustus 2015 per taxi naar de luchthaven brengen omdat u vreesde dat uw naam bij de controleposten geseind stond. Uw moeder, uw zus, en uw broer reden mee omdat u er van uitging dat families ongemoeid bleven. Nog dezelfde dag vloog u naar Istanbul. U bleef in totaal twee dagen in Turkije en reisde vervolgens per boot naar de Griekse eilanden. Van daaruit reisde u verder via het Griekse vasteland en de Balkan. Op 1 september 2015 vroeg u in België asiel aan.

Na uw vertrek vernam u van een vriend dat onbekende personen in Hummers en andere voertuigen voor uw woning patrouilleren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie eerste twee pagina's van paspoort dd. 17/08/2014, identiteitskaart dd. 11/08/2014, nationaliteitsbewijs dd. 12/08/2014, kopie eerste twee pagina's van paspoort broer dd. 25/04/2011, kopie identiteitskaart vader dd. 02/01/2008, kopie identiteitskaart zus dd. 23/10/2014, kopie identiteitskaart moeder dd. 02/01/2008, kopie nationaliteitsbewijs vader dd. 01/02/2012, kopie nationaliteitsbewijs moeder dd. 08/03/2011, kopie nationaliteitsbewijs broer dd. 08/03/2011, kopie nationaliteitsbewijs dochter dd. 29/10/2014, kopie woonkaart vader dd. 29/11/2012, kopie brief gericht aan de onderzoeksrechter dd. 04/07/2015, kopie brief gericht aan de onderzoeksrechter dd. 10/08/2015.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

U kan namelijk niet overtuigen dat u Irak heeft verlaten uit vrees voor vervolging door de ontvoerders van uw vader en Hashd Al Shaabi.

U verklaart dat uw vader werd ontvoerd door één van zijn vrienden, een zekere A.(...) Q.(...) A.(...) (zie CGVS, p. 2, 9, 15). Opvallend genoeg kan u weinig of niets concreets vertellen over deze persoon. U beweert enkel dat het om een vriend van uw vader gaat, dat beiden al lang bevriend waren, en dat ze elkaar (vermoedelijk) via het werk van uw vader leerden kennen (zie CGVS, p. 17). Verder weet u dat A.(...) Q.(...) A.(...) ongeveer 48 jaar oud is en dat hij geen geld of werk heeft. U heeft geen bijkomende (persoonlijke) informatie, bv. over zijn woonplaats of burgerlijke staat. Dergelijke summiere verklaringen kunnen weinig of niet overtuigen. Niet in het minst omdat u de ontvoerder naar eigen zeggen een aantal keer heeft ontmoet toen hij met uw vader uw winkel bezocht. Aangezien u de persoon enigszins kende, is het niet onredelijk om meer uitgebreide of precieze verklaringen over deze persoon te verwachten (zie CGVS, p. 12). Verder laat u meermaals uitschijnen dat A.(...) aan Hashd Al Shaabi geaffilieerd was (zie Vragenlijst, vraag 3.5 - zie CGVS, p. 15) maar u slaagt er niet in om deze affiliatie toe te lichten. Het enige incident dat hem expliciet aan Hashd Al Shaabi linkt, met name de brandstichting in uw winkel, is trouwens ongeloofwaardig (zie verder). U geeft uiteindelijk ook toe dat u eigenlijk niets kan zeggen over zijn affiliatie met de militie (zie CGVS, p. 17). Met andere woorden: u beroept zich op weinig meer dan blote beweringen. Dit kan uiteraard niet overtuigen.

Ook over de tweede ontvoerder heeft u geen concrete informatie. U vermoedt dat hij het werkelijke brein achter de ontvoering is maar u kan niet toelichten waarop dat vermoeden is gebaseerd (zie CGVS, p. 17). U weet trouwens niet wie die persoon is (zie CGVS, p. 17), wat vreemd is aangezien u bij het invullen van de Vragenlijst meldde dat het om een bekend lid van Hashd Al Shaabi ging (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Indien dat werkelijk het geval was en andere personen u daarvan op de hoogte brachten, moet u redelijkerwijs iets over deze persoon kunnen vertellen.

Los daarvan kunnen uw verklaringen over de motieven achter de ontvoering niet overtuigen. U beweert dat A.(...) uw vader aan een sjitische militie uitleverde. Aangezien ze bevriend waren mag worden

verwacht dat A.(...) daar een heel specifieke reden voor had. U verklaart dat A.(...) in de eerste plaats uit winstbejag handelde maar dat er (via de tweede ontvoerder) ook een sektarisch motief speelde (zie CGVS, p. 17). U kan echter niet motiveren waarop u deze vermoedens baseert. Wat de financiële motieven van A.(...) betreft, verklaart u namelijk weinig meer dan dat A.(...) geen werk en geld had (zie CGVS, p. 17). U geeft geen extra uitleg en beroept u enkel op een blote bewering. Dit volstaat niet als uitleg voor de opmerkelijke gang van zaken waarbij uw vader door een vriend aan een sjitische militie werd overgeleverd. Dat er effectief een sektarisch motief speelde is vervolgens weinig meer dan een hypothese of een blote bewering. Zoals gezegd kan u weinig of niets vertellen over de vermeende band tussen de twee ontvoerders en Hashd Al Shaabi. Bovendien is de brandstichting in uw winkel, het enig incident waarbij expliciet naar Hashd Al Shaabi werd verwezen, niet geloofwaardig (zie verder). De enig argumenten die u resten zijn algemeenheden zoals "Hashd Al Shaabi viseert iedere soenniet in Irak" of "en iedere soenniet is momenteel doel van sjitische milities" (zie CGVS, p. 17). Dergelijke uitspraken zijn onvoldoende om uw blote beweringen een feitelijke basis te geven. U schept met andere woorden geen duidelijkheid over de motieven die achter de ontvoering staken.

Niettegenstaande u grotendeels coherente verklaringen aflegt over de ontvoering van uw vader, heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij een aantal elementen uit uw asielrelaas. U beweert dat u bij een winkelier de videobeelden van een bewakingscamera opvroeg en zo ontdekte dat A.(...) iets met de ontvoering van uw vader te maken had (zie CGVS, p. 12). U blijkt de naam van de winkel en de winkeleigenaar echter niet te kennen (zie CGVS, p. 13). Vervolgens beweert u dat de winkeleigenaar onder druk werd gezet om de videobeelden niet prijs te geven. U zegt dat u uit zijn eerste, boze, reactie en zijn woorden ("Je wil mij benadelen en zaak vernietigen") kon afleiden dat men hem na uw eerste bezoek had bedreigd. U voegt er aan toe dat u waarschijnlijk een hele dag door de daders van de ontvoering werd gevolgd en dat ze zo ontdekten dat u de videobeelden had bekeken (zie CGVS, p. 12-13). Vreemd genoeg zou u op geen enkel moment het gevoel gehad hebben dat men u schaduwde of dat u in de gaten werd gehouden (zie CGVS, p. 13). Verder heeft u er geen idee van wie u in de gaten hield (zie CGVS, p. 13). Uw verklaringen hebben dus geen enkele feitelijke basis en lijken enkel als verklaring a posteriori te dienen. U krijgt vervolgens de kans om zo precies mogelijk uit te leggen wat de winkelier u precies zei, maar u geeft slechts een heel summiere samenvatting van het gesprek (zie CGVS, p. 13-14). Het zijn stuk voor stuk indicaties dat uw asielrelaas losse eindjes heeft, wat op een geconstrueerd relaas lijkt te wijzen.

U beweert dat er op 10 augustus 2015 een arrestatiebevel tegen A.(...) Q.(...) A.(...) werd uitgevaardigd op basis van uw verklaringen over de ontmoeting met A.(...) Q.(...) A.(...) en de telefoongegevens van uw vader (zie CGVS, p. 15). Volgens u werd u nog dezelfde dag gebeld en met de dood bedreigd door A.(...) Q.(...) A.(...) zelf (zie CGVS, p. 15). Die gang van zaken roept echter enkele vragen op. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat A.(...) Q.(...) A.(...) u tot 9 augustus 2015 ongemoeid liet, ook al wisten hij en/of zijn getrouwen sinds 4 juli 2015 dat u hen op het spoor was. Ze wisten namelijk dat u de videobeelden had gezien. Bovendien bleef u in de periode nadien naar uw vader zoeken. Dat ze u desondanks ongemoeid lieten is in die zin opmerkelijk. U biedt hier geen sluitende verklaring voor. U beweert dat A.(...) Q.(...) A.(...) misschien van mening was dat u de zoektocht had gestaakt of dat hij u misschien in stilte schaduwde. Dat zijn stuk voor stuk ongefundeerde hypothesen. Daarnaast is het uiterst merkwaardig dat A.(...) Q.(...) A.(...) u persoonlijk contacteerde, zich expliciet kenbaar maakte, u met de dood bedreigde, en openlijk toegaf dat hij achter de verdwijning van uw vader zat ("[...] Je moet ophouden waar je mee bezig bent, anders krijg je hetzelfde lot als je vader en verdwijn je." [...] "Ik ben A.(...) en ik ga je vermoorden") (zie CGVS, p. 15). Het is namelijk weinig plausibel dat A.(...) Q.(...) A.(...) een dergelijke démarche zou doen op de dag dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd. Vervolgens kan u niet toelichten hoe A.(...) Q.(...) A.(...) te weten kwam dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd. U houdt het bij algemeenheden door te zeggen dat milities zoals Hashd Al Shaabi in alle overheidsinstanties en ministeries geïnfilteerd zijn en veel macht hebben (zie CGVS, p. 15). Dergelijke ongefundeerde hypothesen en veronderstellingen hebben uiteraard weinig of geen overtuigingskracht, niet in het minst omdat uw verklaringen over de band tussen A.(...) Q.(...) A.(...) en Hashd Al Shaabi evenmin overtuigen (zie boven). Het valt ook op dat de Iraakse politiediensten, een onderdeel van het Iraakse ministerie van binnenlandse zaken, en het gerechtelijke systeem u steeds naar best vermogen hebben geholpen in het onderzoek naar de verdwijning van uw vader. Ze lieten u aangifte doen, luisterden naar u, deden onderzoek naar het telefoonverkeer van uw vader, zonden uw zaak door naar de onderzoeksrechter, vaardigden een arrestatiebevel uit tegen de vermoedelijke dader en bezorgden uw moeder nadien documenten in verband met de zaak. Dergelijk gedrag staat haaks op uw verklaringen over hun vermeende banden met A.(...) Q.(...) A.(...) en de aan hem gelieerde militie. In diezelfde optiek is het opmerkelijk dat u na de dreigtelefoon geen contact meer opnam met de bevoegde Iraakse politiediensten en Naqib U.(...),

ook al hadden ze u steeds geholpen en had u via de dreigtelefoon het onomstotelijke bewijs dat A.(...) Q.(...) A.(...) achter de ontvoering stak. U repliceert enkel dat de overheid geen enkel gezag heeft en dat de werkelijke macht in handen van de militias ligt. Dit biedt geen verklaring voor de incoherenties in uw gedrag en verklaringen. Los daarvan is het bijzonder vreemd dat u niet weet of de Iraakse veiligheidsdiensten effectief een poging ondernamen om A.(...) Q.(...) A.(...) te arresteren. Van een persoon in uw situatie mag namelijk worden verwacht dat u de zaak zou opvolgen. Bovendien is er geen goede reden waarom u nadien geen contact meer opnam met de bevoegde diensten. Uw moeder heeft na uw vertrek trouwens contact gehad met Naqib U.(...), de verantwoordelijke van het onderzoek (zie CGVS, p. 10). Uw voorgehouden onwetendheid vormt bijgevolg een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast tracht u uw verklaringen te staven met uiterst bedenkelijk begin van bewijs betreffende het politieel en gerechtelijk onderzoek. U legt enkel (moeilijk leesbare) kopieën voor van twee aan de onderzoeksrechter gerichte brieven (zie Documenten, kopie brief gericht aan de onderzoeksrechter dd. 04/07/2015 en 10/08/2015). Niet alleen betreffen het kopieën en dus makkelijk te manipuleren documenten waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk te verifiëren vallen, ook qua stilistische kenmerken voldoet het document niet. Het gaat namelijk, op enkele stempels na, om handgeschreven documenten, wat enigszins mag verbazen aangezien het officiële politieel en gerechtelijke documenten zouden zijn (zie CGVS, p. 10). Verder wordt er in de documenten verwezen naar andere verklaring of andere stappen in het onderzoek (bv. het telefoononderzoek), maar legt u daar geen enkel bijkomend bewijs van voor. Bovendien zijn uw verklaringen over de manier waarop u de documenten in uw bezit kreeg zeer twijfelachtig. Volgens u gaf u het telefoonnummer van Naqib U.(...) aan uw moeder, belde ze hem op, spraken ze ergens af, en nam ze daar de documenten in ontvangst. U weet echter niet waar ze afspraken. Evenmin kan u uitleggen waarom uw moeder in het geheim moest afspreken en honderd dollar moest betalen om een bewijs of afschrift te krijgen van de procedure die u aanbelangt. Uw verklaring, namelijk dat het om officiële stukken ging en dat die normaal bij de politie moeten blijven, kan dus niet overtuigen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat een officier belangrijke stukken, waaronder het bevel tot arrestatie van A.(...) Q.(...) A.(...), zomaar uit een dossier haalt (zie CGVS, p. 11). Verder wordt er in Irak er grote schaal fraude gepleegd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, COI Focus - Irak: corruptie en documentenfraude). Daardoor hebben dergelijke stukken pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door overtuigende en volledige verklaringen. Dat is in casu niet het geval. De vaststelling dat u uw verklaringen staft met twijfelachtig begin van bewijs vormt eerder een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook uw verklaringen over de brandstichting in uw winkel kunnen niet overtuigen. Uit het bovenstaande bleek dat de aanleiding voor de brandstichting, met name de ontvoering van uw vader door leden van Hashd Al Shaabi, niet geloofwaardig is. Bijgevolg lijkt Hashd Al Shaabi geen enkele reden te hebben om uw winkel te vernielen en de leuze "Gezocht door Hashd Al Shaabi" achter te laten. Daarnaast kunnen uw verklaringen over de brand niet overtuigen. U krijgt in het gehoor de kans om een gedetailleerde uiteenzetting te doen van wat er gebeurde, maar telkenmale houdt u het bij een heel summiere, feitelijke samenvatting. Wanneer de interviewer u aanspoort om precies te vertellen wat er is gebeurd, geraakt u zelfs niet verder dan "Die [de winkel] werd uitgebrand en daarna een tekst geschreven, 'gezocht door Hashd al Shaabi'" (zie CGVS, p. 15, 16; 17). Dat u dergelijke rudimentaire verklaringen aflegt over een ingrijpende gebeurtenis als de brandstichting in uw winkel, uw voornaamste bron van inkomsten, getuigt van een totaal gebrek aan doorleving en doet zeer ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van het incident. Verder kan u geen antwoord bieden op de vraag of er getuigen waren van de brand. U herhaalt enkel wat u eerder zei, namelijk dat de eigenaar van het pand u belde, hij u vertelde wat er was gebeurd en dat u meteen inhaakte (zie CGVS, p. 17, 18). Verder is het opmerkelijk dat u nadien geen contact meer opnam met de eigenaar van het pand, ook al mag men redelijkerwijs verwachten dat er na de brand nog een aantal praktische zaken afgehandeld moesten worden (zie CGVS, p. 18). Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u het incident niet meldde bij de Iraakse politiediensten (zie CGVS, p. 16), ook al hadden die zich steeds bereid getoond om u te helpen (zie boven). Tot slot heeft u geen enkel begin van bewijs ter staving van het bestaan ervan, de brand in de winkel, of de leuze die werd achtergelaten. Het CGVS hecht daarom geen geloof aan uw verklaringen hieromtrent.

Vervolgens is het ongeloofwaardig dat er na uw vertrek onbekende personen naar u op zoek gingen in Al Jamila (zie CGVS, p. 16). Eerst en vooral omdat de hele premisse van uw asielfraude niet geloofwaardig is (zie boven), en verder omdat uw verklaringen niet overtuigen. U zegt namelijk weinig meer dan dat er onbekende personen met hun voertuigen voor uw huis 'gespot' worden. Gevraagd om toe te lichten wat die personen precies doen verklaart u dat u het niet weet en dat uw vriend hen geen

vragen durft stellen (zie CGVS, p. 16). Uiteraard kunnen dergelijke verklaringen niet overtuigen. Ook nu heeft u geen begin van bewijs om uw verklaringen te ondersteunen.

Gezien het bovenstaande is het evenmin geloofwaardig dat uw naam bij de checkpoints geseind staat. U biedt het CGVS namelijk geen enkele overtuigende reden waarom Hashd Al Shaabi uw naam zou signaleren. Opnieuw gaat het om weinig meer dan een blote bewering die geen enkele concrete basis heeft (zie CGVS, p. 15-16).

Uit het voorgaande blijkt dat het niet geloofwaardig is dat u moet vrezen voor vervolging door het Hashd Al Shaabi.

U maakt evenmin aannemelijk dat u als soenniet voor vervolging dient te vrezen, hetgeen u impliceert door meermaals aan te geven dat iedere soenniet een doelwit is van sjiiitische milities zoals Hashd Al Shaabi (zie boven). U had voordien, van de val van het Saddam-regime tot op heden, nooit persoonlijke problemen gekend omwille van uw voorgehouden soennitische afkomst, ook niet tijdens het sektarisch geweld in de periode 2006-2007 (zie CGVS, p. 6-7). Nochtans woonde u steeds in een overwegend sjiiitische wijk waar de laatste jaren ook sjiiitische milities actief waren (zie CGVS, p. 6). Ook de rest van uw familie had nooit problemen als gevolg van jullie afkomst (zie CGVS, p. 6). Volgens u verborg uw familie hun afkomst door te zeggen dat jullie (sjiiitische) Koerden uit Khanaqin (Diyala) waren (zie CGVS, p. 7). U beweert dat die dekmantel volstond totdat uw jongere broer werd geboren en uw ouders hem O.(...) noemden (zie CGVS, p. 7). Uw broer O.(...) is echter 14 à 15 jaar oud, waardoor het twijfelachtig overkomt dat de sjiiitische wijkbewoners pas recent twijfels kregen bij jullie afkomst (zie CGVS, p. 7). U beweert vervolgens dat uw broer O.(...) werd gepest op school en dat uw familie geïsoleerd was van de rest van de buurt. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit, indien dit het geval was, als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie moet worden beschouwd. Bovendien verliet u Irak voor een eerste keer in de tweede helft van 2014 (zie CGVS, p. 4). U reisde naar Turkije voor toeristische doeleinden en keerde na elf dagen vrijwillig terug naar Bagdad. U stelt dat u terugkeerde omdat u op dat moment niet werd bedreigd. Het is een bijkomende indicatie dat de door u voorgehouden vrees kan worden gerelativeerd. Wat dat laatste betreft: u heeft geen enkel begin van bewijs betreffende uw reis naar Turkije of uw terugkeer naar Irak. Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het

begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidsituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidsituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden

anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in

Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De (kopieën van uw) identiteitsdocumenten en die van uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Verder doen ze op geen enkele manier uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, §2, a) en b) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 §A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het zorgvuldigheidsprincipe, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is en de motivering geen steek houdt en minstens getuigt van een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier. Hij onderneemt een summiere poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en meent dat hij erkend dient te worden als politiek vluchteling overeenkomstig artikel 1 §A, lid 2 van de Conventie van Genève en dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend vermits de problemen in Irak en meer bepaald in Bagdad voor iedereen bekend zijn.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 1 februari 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een overlijdensakte van verzoekers vader met vertaling in het Nederlands en twee brieven gericht aan de onderzoeksrechter dd. 1 augustus 2016 met vertaling in het Nederlands.

2.2.2. Op 1 februari 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en "UNHCR Position on Returns to Iraq" van UNHCR van 14 november 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet kan overtuigen dat hij Irak heeft verlaten uit vrees voor vervolging door de ontvoerders van zijn vader en Hashd Al Shaabi daar (1) hij verklaart dat zijn vader werd ontvoerd door één van zijn vrienden, een zekere A.Q.A., doch hij weinig of niets concreets kan vertellen over deze persoon en hij meermaals laat uitschijnen dat A.Q.A. aan Hashd Al Shaabi geaffilieerd was maar hij er niet in slaagt om deze affiliatie toe te lichten, (2) hij ook over de tweede ontvoerder geen concrete informatie heeft, (3) hij geen duidelijkheid schept over de motieven die achter de ontvoering staken, (4) hij beweert dat hij bij een winkelier de videobeelden van een bewakingscamera opvroeg en zo ontdekte dat A.Q.A. iets met de ontvoering van zijn vader te maken had doch hij de naam van de winkel en de winkeleigenaar niet blijkt te kennen, hij verder beweert dat de winkeleigenaar onder druk werd gezet om de videobeelden niet prijs te geven, dat hij uit diens reactie kon afleiden dat men hem na zijn eerste bezoek had bedreigd en dat hij waarschijnlijk een hele dag door de daders van de ontvoering werd gevolgd en dat ze zo ontdekten dat hij de videobeelden had bekeken doch zijn verklaringen geen enkele feitelijke basis

hebben en enkel als verklaring a posteriori lijken te dienen, en hij ook slechts een heel summiere samenvatting van het gesprek geeft wanneer hij de kans kreeg om zo precies mogelijk uit te leggen wat de winkelier hem precies zei, stuk voor stuk indicaties die op een geconstrueerd relaas lijken te wijzen, (5) het opmerkelijk is dat A.Q.A. hem tot 9 augustus 2015 ongemoeid liet, ook al wisten hij en/of zijn getrouwen sinds 4 juli 2015 dat hij hen op het spoor was, het daarnaast uiterst merkwaardig is dat A.Q.A. hem persoonlijk contacteerde, zich expliciet kenbaar maakte, hem met de dood bedreigde en openlijk toegaf dat hij achter de verdwijning van zijn vader zat daar het weinig plausibel is dat A.Q.A. een dergelijke démarche zou doen op de dag dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd, hij bovendien niet kan toelichten hoe A.Q.A. te weten kwam dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd, het opmerkelijk is dat hij na de dreigtelefoon geen contact meer opnam met de bevoegde Iraakse politiediensten en Naqib U., ook al hadden ze hem steeds geholpen en had hij via de dreigtelefoon het onomstotelijke bewijs dat A.Q.A. achter de ontvoering stak en het ook bijzonder vreemd is dat hij niet weet of de Iraakse veiligheidsdiensten effectief een poging ondernamen om A.Q.A. te arresteren, (6) de twee aan de onderzoeksrechter gerichte brieven slechts moeilijk leesbare kopieën betreffen en dus makkelijk te manipuleren documenten waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk te verifiëren vallen, het bovendien op enkele stempels na om handgeschreven documenten gaat, wat enigszins mag verbazen aangezien het officiële politionele en gerechtelijke documenten zouden zijn, in de documenten wordt verwezen naar andere verklaringen of andere stappen in het onderzoek, waarvan hij echter geen enkel bijkomend bewijs voorlegt, zijn verklaringen over de manier waarop hij de documenten in zijn bezit kreeg zeer twijfelachtig zijn en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Irak op grote schaal fraude wordt gepleegd met dergelijke documenten waardoor deze pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door overtuigende en volledige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, (7) ook zijn verklaringen over de brandstichting in zijn winkel niet kunnen overtuigen daar de aanleiding voor de brandstichting, met name de ontvoering van zijn vader door leden van Hashd Al Shaabi, niet geloofwaardig is zodat Hashd Al Shaabi geen enkele reden lijkt te hebben om zijn winkel te vernielen en de leuze "Gezocht door Hashd Al Shaabi" achter te laten, hij niet verder komt dan een heel summiere, feitelijke samenvatting van wat er gebeurde, hij geen antwoord kan bieden op de vraag of er getuigen waren van de brand, het opmerkelijk is dat hij nadien geen contact meer opnam met de eigenaar van het pand, ook al mag men redelijkerwijs verwachten dat er na de brand nog een aantal praktische zaken afgehandeld moesten worden, het tevens opmerkelijk is dat hij het incident niet meldde bij de Iraakse politiediensten, ook al hadden die zich steeds bereid getoond om hem te helpen en hij geen enkel begin van bewijs heeft ter staving van het bestaan van de brand in de winkel of de leuze die werd achtergelaten, (8) het ongeloofwaardig is dat er na zijn vertrek onbekende personen naar hem op zoek gingen in Al Jamila omdat de hele premisse van zijn asielrelaas niet geloofwaardig is, omdat ook zijn verklaringen in dit verband niet overtuigen en omdat hij geen begin van bewijs heeft om zijn verklaringen te ondersteunen en (9) het, gezien het bovenstaande, evenmin geloofwaardig is dat zijn naam bij de checkpoints geseind staat, (ii) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij als soenniet voor vervolging dient te vrezen daar (a) hij voordien, van de val van het Saddam-regime tot op heden, nooit persoonlijk problemen heeft gekend omwille van zijn voorgehouden soennitische afkomst, ook niet tijdens het sektarisch geweld in de periode 2006-2007, en ook de rest van zijn familie nooit problemen had als gevolg van hun afkomst en (b) hij weliswaar beweert dat zijn broer O. gepest werd op school en dat zijn familie geïsoleerd was van de rest van de buurt doch bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit, indien dit het geval was, als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet worden beschouwd, (iii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) de kopieën van zijn identiteitsdocumenten en die van zijn familieleden hoogstens zijn identiteit, nationaliteit en herkomst bevestigen, gegevens welke momenteel niet ter discussie staan, en verder op geen enkele manier uitspraak doen over de door hem ingeroepen asielmotieven.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 september 2016 (CG nr. 1522918), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

2.4.1. Immers, met het betoog dat hij A.Q.A. slechts na het voorval en na het vaststellen van de leugen op een andere manier is gaan bekijken zodat het niet abnormaal is dat hij diens band met Hashd Al Shaabi niet kende en dat hij *“de banden en de achtergronden van de ontvoerders van zijn vader nooit kende in het verleden”*, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt uiteengezet *“U verklaart dat uw vader werd ontvoerd door één van zijn vrienden, een zekere A.(...) Q.(...) A.(...) (zie CGVS, p. 2, 9, 15). Opvallend genoeg kan u weinig of niets concreets vertellen over deze persoon. U beweert enkel dat het om een vriend van uw vader gaat, dat beiden al lang bevriend waren, en dat ze elkaar (vermoedelijk) via het werk van uw vader leerden kennen (zie CGVS, p. 17). Verder weet u dat A.(...) Q.(...) A.(...) ongeveer 48 jaar oud is en dat hij geen geld of werk heeft. U heeft geen bijkomende (persoonlijke) informatie, bv. over zijn woonplaats of burgerlijke staat. Dergelijke summiere verklaringen kunnen weinig of niet overtuigen. Niet in het minst omdat u de ontvoerder naar eigen zeggen een aantal keer heeft ontmoet toen hij met uw vader uw winkel bezocht. Aangezien u de persoon enigszins kende, is het niet onredelijk om meer uitgebreide of precieze verklaringen over deze persoon te verwachten (zie CGVS, p. 12). Verder laat u meermaals uitschijnen dat A.(...) aan Hashd Al Shaabi geaffilieerd was (zie Vragenlijst, vraag 3.5 - zie CGVS, p. 15) maar u slaagt er niet in om deze affiliatie toe te lichten. Het enige incident dat hem expliciet aan Hashd Al Shaabi linkt, met name de brandstichting in uw winkel, is trouwens ongeloofwaardig (zie verder). U geeft uiteindelijk ook toe dat u eigenlijk niets kan zeggen over zijn affiliatie met de militie (zie CGVS, p. 17). Met andere woorden: u beroept zich op weinig meer dan blote beweringen. Dit kan uiteraard niet overtuigen.*

Ook over de tweede ontvoerder heeft u geen concrete informatie. U vermoedt dat hij het werkelijke brein achter de ontvoering is maar u kan niet toelichten waarop dat vermoeden is gebaseerd (zie CGVS, p. 17). U weet trouwens niet wie die persoon is (zie CGVS, p. 17), wat vreemd is aangezien u bij het invullen van de Vragenlijst meldde dat het om een bekend lid van Hashd Al Shaabi ging (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Indien dat werkelijk het geval was en andere personen u daarvan op de hoogte brachten, moet u redelijkerwijs iets over deze persoon kunnen vertellen.”

2.4.2. Het is de Raad voorts niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de uiteenzetting *“Welnu verzoekende partij vertrok van de vaststellen dat A.(...) Q.(...) A.(...) had gelogen en terecht maakt hij de bedenking dat daar het schoentje wrong. Vanaf dan gaat men inderdaad de film terugdraaien op het ogenblik dat de winkel was afgebrand en doek was achtergelaten met het schrift en men nu in België is.*

Het is normaal dat men nu gaat spreken in termen van waarschijnlijk, dat men terecht dacht dat men geschaduwd werd, enz., enz... Het gebeurt regelmatig dat achteraf de ogen open gaan." meent de motieven te kunnen ontkrachten waar in de bestreden beslissing correct wordt overwogen "Niettegenstaande u grotendeels coherente verklaringen aflegt over de ontvoering van uw vader, heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij een aantal elementen uit uw asielrelaas. U beweert dat u bij een winkelier de videobeelden van een bewakingscamera opvroeg en zo ontdekte dat A.(...) iets met de ontvoering van uw vader te maken had (zie CGVS, p. 12). U blijkt de naam van de winkel en de winkeleigenaar echter niet te kennen (zie CGVS, p. 13). Vervolgens beweert u dat de winkeleigenaar onder druk werd gezet om de videobeelden niet prijs te geven. U zegt dat u uit zijn eerste, boze, reactie en zijn woorden ("Je wil mij benadelen en zaak vernietigen") kon afleiden dat men hem na uw eerste bezoek had bedreigd. U voegt er aan toe dat u waarschijnlijk een hele dag door de daders van de ontvoering werd gevolgd en dat ze zo ontdekten dat u de videobeelden had bekeken (zie CGVS, p. 12-13). Vreemd genoeg zou u op geen enkel moment het gevoel gehad hebben dat men u schaduwde of dat u in de gaten werd gehouden (zie CGVS, p. 13). Verder heeft u er geen idee van wie u in de gaten hield (zie CGVS, p. 13). Uw verklaringen hebben dus geen enkele feitelijke basis en lijken enkel als verklaring a posteriori te dienen. U krijgt vervolgens de kans om zo precies mogelijk uit te leggen wat de winkelier u precies zei, maar u geeft slechts een heel summiere samenvatting van het gesprek (zie CGVS, p. 13-14). Het zijn stuk voor stuk indicaties dat uw asielrelaas losse eindjes heeft, wat op een geconstrueerd relaas lijkt te wijzen." Ook deze motieven blijven onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.3. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: "U beweert dat er op 10 augustus 2015 een arrestatiebevel tegen A.(...) Q.(...) A.(...) werd uitgevaardigd op basis van uw verklaringen over de ontmoeting met A.(...) Q.(...) A.(...) en de telefoongegevens van uw vader (zie CGVS, p. 15). Volgens u werd u nog dezelfde dag gebeld en met de dood bedreigd door A.(...) Q.(...) A.(...) zelf (zie CGVS, p. 15). Die gang van zaken roept echter enkele vragen op. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat A.(...) Q.(...) A.(...) u tot 9 augustus 2015 ongemoeid liet, ook al wisten hij en/of zijn getrouwen sinds 4 juli 2015 dat u hen op het spoor was. Ze wisten namelijk dat u de videobeelden had gezien. Bovendien bleef u in de periode nadien naar uw vader zoeken. Dat ze u desondanks ongemoeid lieten is in die zin opmerkelijk. U biedt hier geen sluitende verklaring voor. U beweert dat A.(...) Q.(...) A.(...) misschien van mening was dat u de zoektocht had gestaakt of dat hij u misschien in stilte schaduwde. Dat zijn stuk voor stuk ongefundeerde hypothesen. Daarnaast is het uiterst merkwaardig dat A.(...) Q.(...) A.(...) u persoonlijk contacteerde, zich expliciet kenbaar maakte, u met de dood bedreigde, en openlijk toegaf dat hij achter de verdwijning van uw vader zat ("[...] Je moet ophouden waar je mee bezig bent, anders krijg je hetzelfde lot als je vader en verdwijn je." [...] "Ik ben A.(...) en ik ga je vermoorden") (zie CGVS, p. 15). Het is namelijk weinig plausibel dat A.(...) Q.(...) A.(...) een dergelijke démarche zou doen op de dag dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd. Vervolgens kan u niet toelichten hoe A.(...) Q.(...) A.(...) te weten kwam dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd. U houdt het bij algemeenheden door te zeggen dat milities zoals Hashd Al Shaabi in alle overheidsinstanties en ministeries geïnfiltreerd zijn en veel macht hebben (zie CGVS, p. 15). Dergelijke ongefundeerde hypothesen en veronderstellingen hebben uiteraard weinig of geen overtuigingskracht, niet in het minst omdat uw verklaringen over de band tussen A.(...) Q.(...) A.(...) en Hashd Al Shaabi evenmin overtuigen (zie boven). Het valt ook op dat de Iraakse politiediensten, een onderdeel van het Iraakse ministerie van binnenlandse zaken, en het gerechtelijke systeem u steeds naar best vermogen hebben geholpen in het onderzoek naar de verdwijning van uw vader. Ze lieten u aangifte doen, luisterden naar u, deden onderzoek naar het telefoonverkeer van uw vader, zonden uw zaak door naar de onderzoeksrechter, vaardigden een arrestatiebevel uit tegen de vermoedelijke dader en bezorgden uw moeder nadien documenten in verband met de zaak. Dergelijk gedrag staat haaks op uw verklaringen over hun vermeende banden met A.(...) Q.(...) A.(...) en de aan hem gelieerde militie. In diezelfde optiek is het opmerkelijk dat u na de dreigtelefoon geen contact meer opnam met de bevoegde Iraakse politiediensten en Naqib U.(...), ook al hadden ze u steeds geholpen en had u via de dreigtelefoon het onomstotelijke bewijs dat A.(...) Q.(...) A.(...) achter de ontvoering stak. U repliceert enkel dat de overheid geen enkel gezag heeft en dat de werkelijke macht in handen van de milities ligt. Dit biedt geen verklaring voor de incoherenties in uw gedrag en verklaringen. Los daarvan is het bijzonder vreemd dat u niet weet of de Iraakse veiligheidsdiensten effectief een poging ondernamen om A.(...) Q.(...) A.(...) te arresteren. Van een persoon in uw situatie mag namelijk worden verwacht dat u de zaak zou opvolgen. Bovendien is er geen goede reden waarom u nadien geen contact meer opnam met de bevoegde diensten. Uw moeder heeft na uw vertrek trouwens contact gehad met Naqib U.(...), de verantwoordelijke van het onderzoek (zie CGVS, p. 10). Uw voorgehouden onwetendheid vormt bijgevolg een negatieve indicator voor de

geloofwaardigheid van uw asielmotieven.” Het hoeft geen betoog dat verzoeker er met de argumentatie *“Het is ook geenszins abnormaal dat verzoeker werd gebeld door A.(...) Q.(...) A.(...) toen hij was gearresteerd. Ook bij hem zal er een belletje aan het rinkelen gaan zijn. Het was dan ook normaal dat verzoekende partij slechts na zijn arrestatie door A.(...) Q.(...) A.(...) werd gebeld. Ook hij zal de film teruggedraaid hebben. Mogelijkerwijze was ook hij bezig met het lot van zijn trawanten. Het is ook niet abnormaal dat verzoekende partij niet weet hoe het arrestatiebevel werd gegeven. Bij de aflevering van een arrestatiebevel, zelfs in België is de burgerlijke partij zelfs niet aanwezig. Het is ook normaal dat verzoekende partij niet het reilen en zeilen kent van het gerechtelijke apparaat en zeker niet wanneer het om de staatsveiligheid gaat en de achtergronden, ook wij kennen dit niet in België en misschien maar goed.”*, waarmee hij in wezen niet verder komt dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het opwerpen van vermoedens en speculaties van zijnentwege, en waarbij het overigens bevreemdend moet worden geacht dat verzoeker thans poneert dat A.Q.A. werd gearresteerd terwijl hij hieromtrent tijdens het gehoor onwetend bleek, allerm minst in slaagt afbreuk te doen aan het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen, die aldus staande blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.4.4. De Raad stelt verder vast dat verzoeker met de uiteenzetting in het verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld/vastgesteld dat (1) hij geen duidelijkheid schept over de motieven die achter de ontvoering staken, (2) ook zijn verklaringen over de brandstichting in zijn winkel niet kunnen overtuigen daar de aanleiding voor de brandstichting, met name de ontvoering van zijn vader door leden van Hashd Al Shaabi, niet geloofwaardig is zodat Hashd Al Shaabi geen enkele reden lijkt te hebben om zijn winkel te vernielen en de leuze “Gezocht door Hashd Al Shaabi” achter te laten, hij niet verder komt dan een heel summiere, feitelijke samenvatting van wat er gebeurde, hij geen antwoord kan bieden op de vraag of er getuigen waren van de brand, het opmerkelijk is dat hij nadien geen contact meer opnam met de eigenaar van het pand, ook al mag men redelijkerwijs verwachten dat er na de brand nog een aantal praktische zaken afgehandeld moesten worden, het tevens opmerkelijk is dat hij het incident niet meldde bij de Iraakse politiediensten, ook al hadden die zich steeds bereid getoond om hem te helpen en hij geen enkel begin van bewijs heeft ter staving van het bestaan van de brand in de winkel of de leuze die werd achtergelaten, (3) het ongeloofwaardig is dat er na zijn vertrek onbekende personen naar hem op zoek gingen in Al Jamila omdat de hele premisse van zijn asielrelaas niet geloofwaardig is, omdat ook zijn verklaringen in dit verband niet overtuigen en omdat hij geen begin van bewijs heeft om zijn verklaringen te ondersteunen en (4) het, gezien het geheel van de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, evenmin geloofwaardig is dat zijn naam bij de checkpoints geseind staat. Het geheel van deze motieven, die bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas, wordt door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.5. Verzoeker laat tevens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid waar wordt geoordeeld dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij als soenniet voor vervolging dient te vrezen daar (a) hij voordien, van de val van het Saddam-regime tot op heden, nooit persoonlijk problemen heeft gekend omwille van zijn voorgehouden soennitische afkomst, ook niet tijdens het sektarisch geweld in de periode 2006-2007, en ook de rest van zijn familie nooit problemen had als gevolg van hun afkomst en (b) hij weliswaar beweert dat zijn broer O. gepest werd op school en dat zijn familie geïsoleerd was van de rest van de buurt doch bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit, indien dit het geval was, als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet worden beschouwd. Ook dit onderdeel van de motivering blijft aldus gehandhaafd.

2.4.6. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Daarnaast tracht u uw verklaringen te staven met uiterst bedenkelijk begin van bewijs betreffende het politioneel en gerechtelijk onderzoek. U legt enkel (moeilijk leesbare) kopieën voor van twee aan de onderzoeksrechter gerichte brieven (zie Documenten, kopie brief gericht aan de onderzoeksrechter dd. 04/07/2015 en 10/08/2015). Niet alleen betreffen het kopieën en dus makkelijk te manipuleren documenten waarvan de authenticiteit en*

auteur onmogelijk te verifiëren vallen, ook qua stilistische kenmerken voldoet het document niet. Het gaat namelijk, op enkele stempels na, om handgeschreven documenten, wat enigszins mag verbazen aangezien het officiële politionele en gerechtelijke documenten zouden zijn (zie CGVS, p. 10). Verder wordt er in de documenten verwezen naar andere verklaring of andere stappen in het onderzoek (bv. het telefoononderzoek), maar legt u daar geen enkel bijkomend bewijs van voor. Bovendien zijn uw verklaringen over de manier waarop u de documenten in uw bezit kreeg zeer twijfelachtig. Volgens u gaf u het telefoonnummer van Naqib U.(...) aan uw moeder, belde ze hem op, spraken ze ergens af, en nam ze daar de documenten in ontvangst. U weet echter niet waar ze afspraken. Evenmin kan u uitleggen waarom uw moeder in het geheim moest afspreken en honderd dollar moest betalen om een bewijs of afschrift te krijgen van de procedure die u aanbelangt. Uw verklaring, namelijk dat het om officiële stukken ging en dat die normaal bij de politie moeten blijven, kan dus niet overtuigen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat een officier belangrijke stukken, waaronder het bevel tot arrestatie van A.(...) Q.(...) A.(...), zomaar uit een dossier haalt (zie CGVS, p. 11). Verder wordt er in Irak er grote schaal fraude gepleegd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, COI Focus - Irak: corruptie en documentenfraude). Daardoor hebben dergelijke stukken pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door overtuigende en volledige verklaringen. Dat is in casu niet het geval. De vaststelling dat u uw verklaringen staft met twijfelachtig begin van bewijs vormt eerder een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.” en “De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De (kopieën van uw) identiteitsdocumenten en die van uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Verder doen ze op geen enkele manier uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven.” De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling op generlei wijze concreet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voormelde stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Ook de op 1 februari 2017 overgemaakte documenten in verband met de moord op zijn vader kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. Wat betreft de brieven gericht aan de onderzoeksrechter kunnen dezelfde opmerkingen worden gemaakt als met betrekking tot de aan het administratief dossier toegevoegde aan de onderzoeksrechter gerichte brieven, namelijk dat het slechts kopieën en dus makkelijk te manipuleren documenten betreffen waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk te verifiëren vallen en dat het, op enkele stempels na, om handgeschreven documenten gaat, wat enigszins mag verbazen aangezien het officiële politionele en gerechtelijke documenten zouden zijn. Met betrekking tot deze stukken alsook wat betreft de overlijdensakte, dient voorts herhaald dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Irak. Corruptie en documentenfraude” van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Mede om deze reden kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. De thans bijgebrachte stukken kunnen dan ook niet opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielsrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen

hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de problemen in Irak, en meer bepaald in Bagdad, voor iedereen bekend zijn brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS